

skulde kunne finde Forsvar, uden at give store Summer ud, det er ikke den danske Lovgivnings Mening (Nei!). Den danske Lovgivnings hele Tendens er, at Forsvaret skal gives den Bedkommende billigt og let, at der ikke skal lægges ham idelige Hindringer i Veien. Her har han hverken igjennem den nærmere eller den ffernere Dyrighed kunnet faae en Ordre for, at en Procurator indenfor den paagjældende Kredses Grændser skulde yde ham sin Hjælp, og en Art, som jeg troer, local Terrorisme har affholdt de Bedkommende fra at yde ham deres Hjælp. Han kunde maaskee have skaffet sig denne Hjælp ved frivilligt Venstreb, men jeg har raadet ham til ikke at benytte sig heraf, men engang lade os faae at see, hvorledes Forhold af denne Natur stille sig her i Landet, og just fordi jeg har gjort det, raader jeg ogsaa til, at denne Sag bliver nærmere behandlet og undersøgt; thi den eneste Maade, hvorpaa Sager af denne Art kunne komme til lovlig Behandling og nærmere Undersøgelse, er, at de som Lovforslag komme frem her i Thinget (Hør!).

Alberti: Det af den ærede Rigsdagsmand for Holbøks Amts 2den Valgfreds (Tscherning) nysomtalte Tilfælde beviser fremfor enhver anden Betragtning, at dette lille Lovforslag har sin store practiske Betydning. Jeg vil bede Thinget lægge Mærke til, at det er i en af Danmarks største Provindsbyer, at den ærede Forslagsstiller ikke har kunnet finde en Sagfører, der vilde møde paa hans Vegne, ikke for at føre hans Sag, men de have endog nægtet at ville fremlægge hans Indlæg i Retten. Dette er skeet i Aarhus, og naar det kan skee i Aarhus, kan det naturligtvis ogsaa gjentage sig meget ofte paa andre Steder. Jeg troer heller ikke, at den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgfreds (Almützbohl) har nødig at frygte for ikke at kunne komme til at mulctere de Folk, der saaledes ville kunne komme til at møde i Retten. Jeg vil spørge den ærede Rigsdagsmand, hvorledes han da kommer ud af det som Dommer i Politiretsager; thi ved disse kan enhver, som han kalder det, Lovfordreier ikke blot skrive Indlægene men ogsaa møde i Retten. Det samme er ogsaa Tilfældet i andre

Sager, f. Ex. i det allerførste Antal Sager, der føres i Kjøbenhavn; thi der kan ligeledes ikke blot ved Forligsmæglingen i den egentlige Forligelsescommission, men ogsaa ved Forligsmæglingen i Gjældscommissionen. Enhver møde for Parterne og faae deres Sager afgjorte, ikke som Sagførere, men paa deres Vegne efter speciel Fuldmagt. Der er egentlig kun eet Slags Retter, hvor det i det practiske Liv er forbeholdt Procuratorerne at møde, og det er Fogedretterne; det er egentlig kun ved Fogedretten, at det endnu er et Monopol eller Privilegium for Procuratorerne at møde; kun der har jeg aldrig seet Noget trænge ind i deres Forretninger. At nu det, der ligger i det foreliggende Lovforslag, skulde være noget Utilbørligt eller Skadeligt, selv om man ikke vil gaae videre, kan jeg paa ingen Maade forstaae.

Herrid: Idet jeg reiser mig for at udtale, at jeg endnu ikke af de Grunde, jeg har hørt anføre til Forsvar for at tage nærværende Lovforslag under Behandling, har fundet mig overbevist om, at dette kan være rigtigt, skal jeg derhos tillade mig at yttre, at det slet ikke er for Procuratorernes Skyld, at jeg mener, at man skulde lade være at gaae ind paa den foreliggende Sag; efter den Erfaring, jeg har, troer jeg nemlig ikke, at det vil have nogen væsentlig Indflydelse paa disses Stilling, navnlig i Provindserne, enten nogle Færre eller nogle Flere end dem, der netop nu have Afgang til at procedere, faae en saadan Berettigelse. De Mænd blandt Sagførerstanden, der have nogen Tillid, have nemlig ogsaa Forretninger af en anden Natur end selve Sagførelsen, og det troer jeg ikke, at ret Mange skal kunne modsigge mig i, at det er Udenomsforretninger, hvoraf de have deres bedste For tjeneste. Hvorfor jeg ikke troer, at det er rigtigt at ofre megen Tid paa for Diebliftet at behandle denne Sag, er, efter min Overbeviisning, for Publicums Skyld. Jeg troer virkelig ikke, at det Almindelige vil være tjent med en fuldstændig Frigivelse i den Retning, som her er antydet; ialtsald forekommer det mig, at det dog maatte være en absolut Bestingelse, at de, der skulle have Berettigelse til at give Møde for Andre, til at agere Ful-